

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

HAVAS JUDIT ELBÚCSÚZOTT A HUNGÁRIÁBAN

„Az a tény, hogy anyanyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkozom, írok, életem legnagyobb eseménye, amelyhez nincs fogható. Nem külsőséges valami, mint a kabátom, még olyan sem, mint a testem. Mélyen bennem van, vérem csöppjeiben, idegeim dúcában, metafizikai rejtélyként.”

(Kosztolányi Dezső: Ábécé a nyelvről és lélekről)

Ezzel a mondattal kezdte meg Havas Judit PhD előadóművész búcsúelőadását március 27-én este, amely alatt érezte a hallgatósággal, hogy ő is, mint Kosztolányi, az anyanyelvében él.

Havas Judit, a búcsúest kezdete előtt

A színészi és szavalóművészi képességgel megáldott, remek előadó hosszú egy órán keresztül beleéltette a közönséget a magyar költészet legkitűnőbb íróinak lírájába. Elhangzottak többek között Illyés Gyula (Terhünk a föld, Teremteni, Velence), Kányádi Sándor (Fekete-Piros, Halottak napja Bécsben), Sütő András (Hétköznapi a keresztfán), Király László (Anyanyelv), Ady Endre (Magyar vétek bíborban, Szelíd esti imádság, Sírás az Élet-fa alatt, Párizsban járt az ős), Tóth Árpád (Esti sugárkoszorú), Radnóti

Miklós (Két karodban), Nagy László (Ki viszi át a szerelmet), Weöres Sándor (Harmadik szimfónia, A teljesség felé)

versei és megzenésítve Kodály (Esti dal) és Bartók (Elindultam szép hazámból). Utóbbi együtt énekelte a közönséggel.

Szavatait a jelenlevők tapsaikkal megköszönték, Judit viszont a Hungária Vezetőségének, a Lomniczy családnak és a kolóniának fejezte ki háláját a sok kedvességért, amelyben része volt, valamint a bizalmat, a szeretet és a barátságot, amit itt érzett a magyarok között. Remélte, hogy legalább olyan arányban tudott adni, amilyenben ő kapott. Mint néptanító, aminek vallja magát, ahhoz, hogy közvetíteni tudjon szeretetre van szüksége. Ezt itt Buenos Airesben megkapta a Hungáriában, a Szent István Otthonban, a Zrínyi Körben a diákok között, a március 15-i ünnepségen, az Iguazú-i vízesésnél, ahol úgy érezte, hogy megtisztult a lelke, a könyvtárban, ahol a műveltség fellegvárát találta, ami Haynalné Zsuzsóné nagy munkájának köszönhető. Végül is megköszönte a meghívást, a személye iránti sok figyelmet és a törődést.

Az előadás végén elhangzott a Magyar Himnusz, majd többen maradtak a Hungária éttermében egy búcsúvacsorára. (Kiegészítésként l. beszámolómat a kolónia évadnyitójáról, az áprilisi AMH-ban).

Balthazár Mártha

Az előadóművész

Havi „HUFImondát”:

„A család idejében az igazmondás forradalmi tette válhat!”
(George Orwell)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Gólya, gólya, hosszú lábú gólya

A hovatarozásunk medre olyan, mint egy kiaknázatlan terület. S mi, mint a kincskereső bűvárok, az elsüllyedt hajók rozsdás roncsait keressük. Amint élünk, kutatunk köztük, míg próbáljuk a felszínre fel-felmentett régi ékszereket a mindennapjainkhoz alkalmazni.

Akár a gólya, a magyar is már csak arra mehet, ott maradhat, ahol a körülmények megengedik. Megkeresi a szétszéledt honfitársait, és tüstént hozzájuk csoportosul.

Fehér tollóriás szárnyacsapódására rezzent meg a gallyfészek a tetőnkön, púpos nyári felhőkből jött le házunkra egy esőreálló nagyváradi csütörtökön. Vaskos teste alatt, lába, mint a cérna, csipeget-cipelget, ügyesen-ügyesen, egy fióka erős, másik csöppig vézna, szállj gólya, szállj, kereken-kereken.

A madárágy súlya alatt roskad, a fészek minden része szotyog, immár az eső könyörtelen, szakad, fehér-bátor tollbarátunk mozog.

Széjjelne, a viharban árva szemével párját keresi-keresi, messzi földre, meg-megszánva, felnevelt fiókait sem eteti.

Szárnya vége feketén-fekete, ha jön a tél, felszáll s menekül, vándorfajta, pária, remete, fészket hagyja el, egyedül-egyedül. ()*

A gólya az egyik legkedveltebb nagymadár. Mint a magyar, veszélyben van a saját helyein, a planéta szinte az övé, sok részét lakja, mindig ott, ahol melegebb van...

Ahogy már változatlanul mi is tesszük, a magyarul élők megengedett melegében. Legtöbbször az emigrálás néha kellemesebb árnyékában bújunk meg. Vándormadár lett belőlünk. De otthonunk, mint a gólya fészke megmarad, megvár. Mi is Gibraltáron és az óceán túlra menekszünk, de előző életünk fészket csökönyösen otthon tartjuk. Mint a régi lármafákat, már újabb s távolibb fészkeinket magasabbra építjük, hogy láthassuk a veszélyek közeledését.

Rendszerint a gólya minimum három, maximum öt tojást inkubál fészkeben, egy hosszú hónapig. E napokat beleértve, fiókái mindössze hatvan napig tartózkodhatnak benne, teljes felülvizyázat alatt. Utána már felületesebben s felváltva figyelni őket hol gólyamama, hol gólyapapa. Aztán csak az marad hátra, hogy megtanuljanak repülni.

Európát, Afrikát és Ázsiát lakják leginkább. Viszont az elmúlt három-négy évtized óta csak csökken létszámuk, legfőképp a termőföldekre szétszórt mérgek hatásától, valamint a városok s faluk áramhálózataikba való ütközés miatt. Testalkatuk nagy, hosszú lábaikkal, hatalmas szárnyaikkal be-beakadnak a számukra nem ismert drótrengőbe. Sokszor haláláig ott perzselődik a szegény, drága gólya. Mint a kínjukban menekülő magyarokkal is megtörtént a vasfüggöny embergolykos rémmérgével.

A gólyáról azt mondják, hogy húséget tart párjához és csoportja összes tagjaihoz. Ámde valóban a néhány száz több száz kilós, szorgalmasan megépített fészkehez húséges, azt nem akarja elhagyni! Mi lenne, ha mi, magyarok, nem a Kárpát-medencéhez, hanem inkább egymásnak vullanánk örök s kitartó húséget?

Ha egyszer a gólyafiókák elrepültek a fészkekből, a gólyapár még sokáig használja azt, alszik benne. Vajon visszavárja őket, vagy csupán birtokára vigyáz? Talán ilyen a mi kapcsolatunk is, magyarok? Az elrepültek s az otthonmaradottak közt? Milyen sok ezer kilométeres szárnyacsapódás választ már szét minket!

A fehér gólya már védett madár. A Magyarország is az kéne legyen? Mert csodás, szép, gazdag, kulturált, nyelve egyetlen és zseniális? Mert nem egész tizenhét millió marad belőlünk az egész világon? Mert több mint a fele figyelmet keltően szanaszét szórva él? Mert minden magyarnak megmaradt a régi fészke az ezerszáznehány éves európai otthonban? Mert keressük egymás társaságát, mint a gólyamadár, amely tudja magáról, hogy majdnem egyedül maradt e földön!

Zólyomi Kati

(*) Gólyáim, ZK 2005

„...Hát vesd meg lábad ott, ahol megállhatsz, s azt mentsd, azt a talpatnyi helyet...”

(Reményik Sándor)

Mikor?
Június 2-án, 18 órakor

Hol?
A Hungária MIK szobájában

VÁRUNK II

A KISCSEKÉSZEK

Támogassuk
jelenlétünkkel

a
kiscserkészek
áldozatos
munkáját!

Buzdítsuk
őket
a nagy
gonddal
előkészített
beszámolójukon!

DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Kérjük Isten segítségét mi is, hogy a közeledő nagy rendezvény, a XI. Dél-amerikai Magyar Néptáncfalókozó remekül és gondmentesen sikerüljön! Hadd erősítse meg a néptáncosok között a lehető legtöbb fonalat, hadd gyűjtson újabb fényeket, tüzeket, hadd ébresszen fel friss gondolatokat és hadd rázza fel az eszméket! Legyen ez a júliusi találkozó a magyar emigráció legvidámabb s legelgondoltatottabb teljesítménye!

(ZK)

„Én fölkelék szép piros hajnalba', kimenék ajtóm elejébe, feltekinték napkeletre, láték vala egy fejér kőkápolnecskát, küjél aranynyas, belül irgalmas, abba ül vala Szent Asszonyunk, Szent Urunk székibe', Szent haja leeresztve, Szent szüve megszomorodva, orcája megírvadva, odaméne Szent István szent király, Szent Lukács szent evangélista s kérdi: Mit sírsz, mit sírsz asszonyunk, Szűz Mária? Hogyne sírjak, Szent István szent király, Szent Lukács szent evangélista, mikor harmadik kegyes napja az én áldott Fiamat nem láttam. Menj ki az ajtód elejébe, tekints föl áldott napkeletre, ott meglátod vala a te szent Fiadat, Ártatlan Jézusomat... Ámmen”.

(Máriafalva, Moldva, Harangozó Imre gyűjtése).

ALIG KÉT ÉS FÉL HÓNAP HIÁNYZIK A XI. DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCFALÓKÓZÓIG!

Újabb magyar nemzetközi néptáncélmény!
Negyedszer Buenos Airesben!
2012. július 20-tól július 29-ig az összes dél-amerikai magyar néptáncgyűttes részvételével!
Két kiváló gálaest a belvárosi Teatro Avenida gyönyörű termében:
JÚLIUS 21 ÉS 22

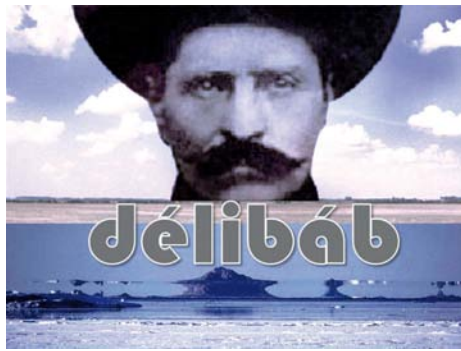

További információ: a következő HUFI számokban, személyesen vagy: fesztival2012@gmail.com

JÚNIUS 10

Trianonról: harmadszor a Hungáriában

„Óh, szegény magyarság, mit gondolsz magadban? Azt tudod: jól nyugszol te nemes ágyodban, avagy vígan táncolsz, szabad kúriádban, sípoltatod magad kárpitos házodban? Most nem parancsolhatsz, mert nagy a te rabságod. Miként fűjják, néked csak úgy köll táncolnod. Idegen nemzetre szállott szép országod, tüled elvétellett arany szabadságod. Ez egynyihány versek Magyarország dolgát mutatják és írják nagy nyomorúságát, mert ő elvesztette régi igazságát, jó Mátyás királynak drága szabadságát.” (*)

Valószínűleg e tiszteletadás végleges rendszeresítésével egy olyan „plusz” megmaradási eszközre teszünk szert, amely lassan, de kétséget kizárva elfogadtathatja velünk a realitást. Nem azt, hogy mit kellett volna tennünk, hanem mindnyájan mit kellene tennünk ezentúl. Rendszerint vagy a keserves, vagy az ellentétben kimagasló hősi eposzok gerince fölé állítjuk a magyarság történelmét, sorsát. A „továbbadni való”. Mintha ezeken kívül nem is létezne más vázlat, más támaszték.

Gyermekkorom emlékeiből ástam ki (nem volt nehéz) édesapám egyik kedvenc szavát: Délibáb... A reménység, a hazatérés legnaivabb képét.

Délibáb, az elérhetetlen magyar táj, a hazai színek egy érintetlen, tiszta tükör üveglapján! Délibáb, délibáb áll a szemünk előtt - de még sincs ott.

*

Mindnyájan tudjuk, milyen ez az érzés. A múlt idők, az anekdoták és a mai valóságból összetakolt, kivetített álom. Akkor látjuk, amikor lehunyjuk szemünket és elgondolkodunk. Amikor odavágyunk. Amikor menedéket, megértést keresünk.

Csak magyar értheti meg a magyart. Senki más a világon. Hiába magyarázunk, érvelünk és informáljuk a többi népeket. Tudomást szereznek a hallottakról, kedvesen, de nem értik meg. Egyedül vagyunk. Délibábjainkkal.

*

Ismételtlen vitathatatlan szellemi és történelmi súllyal rendelkező megemlékezés hozunk a köztudat elé. A huszadik század elején, 1920 júniusában a nemes, ezeréves Magyar Nemzetet csonkították meg: területéből, gazdaságából, népességéből, de legfőbbképp lelkéből téptek le, oly mély sebeket okozva, hogy még kilencvenkét év után sem gyógyultak be.

Zavartalan emlékezetünk és soha el nem múló fájdalomunk jegyében zenés, verses, vallomásokban gazdag magyarnyelvű műsort nyújtunk június 10-én, vasárnap délután 5 órakor a Hungária dísztermében.

A TITANIC 13 SZÉKELY ÁLDOZATA

Valószínűleg kevesen tudják, hogy az 1912-ben elsüllyedt Titanic luxusgőzös fedélzetén 14 székely férfi is szolgált, és közülük csak egy élte túl a katasztrófát, a tusnádi születésű Jováki Ferenc személyében.

Európa nagyvárosaiban segédtüzelőket toboroztak különböző nagy hajókra - köztük az akkor elkészült Titanicra is. A segédtüzelők pedig nem kellett jegyet vegyenek, kosztot kaptak, így ingyen juthattak át Amerikába. A jobb életben reménykedő székely legények alig vár-

ták, hogy munkába állhassanak a luxus-hajón és az óceánon átkelve Amerikába érjenek.

Csak hogy nem így történt. A Titanic jéghegynek ütközése idején mind a 14-en a kazánoknál voltak, közülük csak egy maradt életben, a fentebb említett Jováki Ferenc: ő szá-

molt be a társai tragédiájáról.

Az 1523 odavesztett utast a krónikák név szerint említik, de a legénység 688 vízbe-fulladt emberéről kevés adat van.

http://erdely.ma/mozaik.php?id=115663&cim=a_titanic_13_szekely_aldozata_video

és annak következtében dolgozni. Rendületlenül.

A magyar éppenséggel ez: rendületlen! Ez teszi különbbé. Ezt nem fogja soha senki sem megérteni a világon, kivéve, ha magyar, vagy annak leszármazottja! Csak hallgassuk meg muzsikánkat, olvassuk el íróinkat, költőinket, járjuk táncunkat, simogassuk át tájainkat, ismerjük meg testvéreink neveit, azoknak jelentőségét, vegyük észre a meghatódás könnyeit minden magyar szemében, fogjunk kezét egy cserkészütöz körül - és már semmit sem kéne újból elmagyaráznunk!

Buenos Aires-i magyarok, jöjünk össze június 10-én és próbáljuk meg! Sosem késő és sohasem túl korai, mindig érdemes és egyetlen egyszer sem véletlen! Mert a szétszórtságunknak bizonyísten van üzenete, értelme. Isten egyik népe vagyunk, és nem azért lettünk, hogy elmúljunk. A politika nem nemzetkérdés, a gazdaság sem ehhez fűződik. Most eredetszeretetről esik szó, érzésről és létről. Vállaljunk kis szerepet, de állandót és szépet.

Mai délibábam: egy olyan magyarság, amely az emberi értékekre alapozza a továbbhaladást. Aztán jöhet politikus, miniszter, külföldi vásárló, áruló és megmentő: nem ők kellene nekünk, hanem a mi magunk meggyőződése. Teljesen mindegy, hol élünk. Feladatunk van! Ha ezt valaha elérjük, már nem kellene a délibábok sem, legfeljebb szerelmes ódák aláfestőjeként.

Mindez csak egy kezdet, ezerszáztizenhat év európai magyar esemény után. Viszont egy percig se felejtjük el, hogy az emigrációban teljesen más jellegű szerepünk akadt, mint a Kárpát-medencében!

Zólyomi Kati

(*) Kuruc kor költészete - „Ének a porcióról” - kivonatosan

Viccsarok...

HUFIhahaha

Ősember kisfia hozza haza a bizonyítványát. Apuka olvassa:

- Fiam! A vadászból hármas. Rendben, kicsi vagy még, nem bírod el a dárdát. Barlangrajzból kettes. Értem én, készségtárgy, nem lehet mindenkinek tehetsége hozzá. De, hogy történelemből hogyan lehet megbukni, amikor csak két oldal az egész?!

- Mi lesz, ha elütnek egy matematikust?
- Már nem számít.

- Mi a közös a matekban és az evésben?
- A SZÁM!

- Fiaim, úgy esztek, mint a malacok! Igen, pont olyanok vagytok, mint a malacok! Tudjátok egyáltalán, mi az a malac?!

- Igen, papaaa! A malac egy naaaagy dísznóna a gyereke!
A bolha kijön a kocsmából, körülnéz és bosszankodik:
- A fenébe! Ellopták a kutyámat!

TRIANONI MEGEMLEKEZÉS

Június 10-én, vasárnap du. 5 órakor

a Hungária dísztermében!

Hívjuk és elvárjuk szeretett közösségünk minden egyes tagját!

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLET

Kérdések és válaszok a legújabb, évnyitó cserkészkirándulás után

A cserkészélet olyan, mint egy magvetésre gyomlált éhes föld egy állandóan öntözésre szomjas kertben. E kertben vannak már nagyágú fák, bozontos tapasztalattól s az átéltektől felborzolt bokrok, élénk, friss virágcsokrok, zsenge fűvek és picinyke, életre ébredő bimbók. Minden fajtának az kell, hogy gyökerei egyre mélyebben, egyre erősebben kapaszkodhassanak a földbe. Ha a föld kiszárad, akkor megreped és a gyökerek is kihálnak belőle.

A cserkészlet a kert, s egy jó cserkészvezetői gárda maga az öntözés! Az apró hajtások ápolást, gondozást, érzékeny figyelmet igényelnek. A cserkészfoglalkozásban a programterv s annak szak-szerű végrehajtása viszont a

bőséges locsolóvíz. Gyönyörű fákká, bokrokká nőnek, ha mindezt megkapják, s a jövőben árnyékot s keretet biztosítanak az újabb rügyek számára!

Mint egyfajta „mikroklimában” kell gyarapodnia a cserkészkerthnek is. Egy lánc-struktúrává fejlődik, amelynek szemei olyannyira összefüggnek, hogy egyik a másikra támaszkodhat. A részei körülfonhatják egymást, mint a falonfutó, de anélkül, hogy még véletlenül is elnyomják vagy megakadályozzák egymás lélegzését! Ha működik e hálózat, teljes az összhang!

Megkérdeztem **Zombory Andi est.-et**, a vegyes kiscserkészraj parancsnokát, hogy s mint vélekedik a fellendült olivosi kiscserkészetről és az utolsó kirándulás sikeréről.

Zólyomi Kati: Konkrétan hova s milyen céllal szervezték a kirándulást?

A cserkészlet a kert, s egy jó cserkészvezetői gárda maga az öntözés! Az apró hajtások ápolást, gondozást, érzékeny figyelmet igényelnek. A cserkészfoglalkozásban a programterv s annak szak-szerű végrehajtása viszont a

Zombory Andi: Cardalesre a lányok, Benedekné Marika néni egyik barátnője telkére, és Tigrére, Kerekes Gyuri szigetére pedig a fiúk. Első célunk az volt, hogy kihasználjuk a nyár utolsó melegeit. Bár méginkább az, hogy az évkezdést lelkesedéssel induljon! Ehhez egy kirándulás mindig serkentő, buzdító eszköz. Egyszerűen azért mentünk, hogy jól érezzük magunkat, és a nagyobbak és kisebbek jobban megismerhessék egymást.

ZK: Milyenre sikerült a hangulat a kiscserkészek közt?

ZA: Nagyon jó volt! Általában mindig remek, de főleg akkor, ha különválasztjuk a kislányokat a kisfiúktól, a nagylányokat a nagyfiúktól. Ez alkalommal tényleg úgy adódott, hogy „ismerkedés” történt! Voltak olyanok, akik a kiránduláson tudták meg a nagyobbaknak a nevét...

ZK: Az idén pontosan hány kiscserkész van a rajokban?

ZA: Huszonhárom kiscserkészem van! Tizenkét kislány és tizenegy kisfiú.

ZK: Akadnak köztük többen magyarul beszélők is?

ZA: Vannak köztük olyanok, akik nemrég érkeztek családjukkal Magyarországról. De az itteniek közt is vannak, akik szépen beszélnek magyarul. Egyre nehezebb, de nagyon igyeksznünk a nyelv ápolását, megtartását biztosítani! Vannak olyan gyerekek, akik jobban beszélnek, mint én! Olyanok, akik a szüleikkel otthon magyarul beszélnek, mint én, és olyan gyerekek is, akik nagy erőfeszítéssel és komoly kitartással már majdnem mindent megért, kezeli az alapszavakat... És persze van olyan is, aki csak most kezdi - nullából! Úgy a ZIK-ben, mint a cserkészfoglalkozás alatt nagy energiával próbáljuk megtanítani a magyar nyelvet, és meglepődve mondhatom, hogy ez elég jól sikerül. De véleményem szerint a legfontosabb ebben a családok, a szülők szerepvállalása. Hogy velünk együtt építsék tovább ezt a gazdag magyar közösséget! Akárkinék nehéz lehet megtanulni egy nyelvet, főleg, ha azt csak egyszer hetente gyakorolhatja néhány óráig...

ZK: A kiscserkésraj programját átalakítod a helyi körülményekhez mérve, vagy ellenkezőleg, precízen követed a Szövetség által megszabott próbarendszert?

ZA: Alapjában a programunk „csontváza” a Szövetség által megszabott próbarendszer, de persze alkalmazkodunk a mai világhoz és főleg a mi különös helyzetünkhöz. Például, nehezen várhatom egy itt született kiscserkészemtől, hogy felsorolja az emléksálatok tulajdonságait, miközben alighogy az alapszavakat tudja! Másrészt nagyon megnehezíti a tanítást az a tény, hogy e téren a kiscserkészek különböző szinten vannak. De próbáljuk mind változatosabbá tenni a nyelvtanítást is minél érdekesebb programokkal és ilyen kirándulásokkal.

ZK: Milyen igényeid, elvárásaid vannak a hozzád beosztott vezetőikkel szemben?

ZA: Azt szeretném, hogy az idén is, úgy, mint már több év óta történik, továbbra is ennyire lelkesen vegyenek részt a szervezésben és a programok levezetésében. Véleményem szerint ezt azért tudtuk elérni, mert mindannyian nagyon élvezzük a kiscserkészeket, s mert közöttünk nagyon jó a hangulat. Emellett mindenkinek a hozzászólásait és ötleteit számításba vesszük a döntésekben és a tervezés alatt. 2012 már az ötödik évem a kiscserkész rajparancsnokságban... Lassacskán át kell adjam a felelősséget! Ezért igyekszem minél jobban előkészíteni a fiatalabb vezetőimet erre a kihívó és megtisztelő szerepre. De ha ez bekövetkezik, az nem azt jelentené, hogy utána eltűnök, mert majd tovább ki kell bírjanak engem az összejeveteleken - csakhogy akkorra már ők fognak engem is „dirigálni”!

Jó munkát Andi!

a Buenos Aires-i KÖRS nevében,
Zólyomi Kati est.

1) Magyar Cserkészcsapat Floridában!

A magyar emigrációban az elmúlt két évtizedben alapvető demográfiai változás történt. Florida mágnesként vonzza a magyar bevándorlókat, akik eddig két nagy hullámban érkeztek.

A második világháború utáni 45-ös emigráció az 1960-70-es években kezdte meg nyugdíjas éveit Floridában. Az 1956-os forradalom utáni 56-os emigráció az 1980-90-es években választotta Floridát. Mindkét generáció túlnyomó többségben a nyugdíjas korosztályt képviseli. Társadalmi szervezeteket, egyesületeket, egyházakat alapítottak, de sem iskolákra, sem cserkészetre nem volt igény.

Az utóbbi másfél évtizedben a demográfia gyökerestül megváltozott. Ahogy a politikai menekülteket a gazdasági problémáktól menekülő fiatalabb korosztály váltja fel Magyarországról és a Kárpát-medence magyar lakta területeiről, megváltozott az igény. Magyar gyerekek születnek és nőnek fel Floridában, iskolákra és

cserkészetre van szükség.

Pontos statisztikai adataink sajnos nincsenek. A legutóbbi népszámlálási kérdőíveken meglehetősen homályos volt a származás megjelölésére utaló kérdés, így az eredmény nem megbízható.

Nem hivatalos becslések szerint, Florida nyugati partján, Tampa és Naples között minimum 50 ezer a magyar származásúak száma, s ezek jó része fiatal. Ennek a generációnak más az érdeklődési köre, mint az elődöké volt, számukra Amerika az ígért földje, tehát a megélhetés biztosítása, a munkaalkalom, a gyermekeik felnevelése a legfontosabb. A magyar Globális Barátság Alapítvány a legújabb szervezet, ami ezt a generációt tömöríti magába. Sarasotában ez a szervezet rendezte már ötödik éve a Magyar Fesztivált, ami az amerikai közönség körében is népszerű és

Cserkészhírek a nagyvilágból:

eredményesen terjeszti a magyar kultúra híreit.

A Kossuth Klub örömmel üdvözli a magyar cserkészcsapat megalakulását Florida nyugati partvidékén. Évek óta rendszeresen támogatjuk a cserkészmozgalmat. Adományt küldtünk néhai tagtársunk Pattantyús Magda kanadai cserkészeinek, és minden évben támogatjuk a Dunaszerdahely központú Szlovákiai Magyar Cserkészteket. A Kossuth Klub a magyar cserkészlet 100. évfordulójára rendezett Jubileumi Nagytábor védnöke volt. Reméljük, hogy az újonnan megalakult cserkészcsapat folytatni fogja karitatív munkánkat is, és cseremozgalmat indít, például a Felvidéki cserkészekkel.

(Sarasotai Magyar Hirmondó - 2012. III.18)

KMCSSZ-Info <http://www.kmcssz.org>

2) Hírek az 52.sz. Hollós Mátyás fncs (Melbourne, Ausztrália) életéről

Azt hiszem ideje, hogy írjak a felnött csapatról. Még mindig működünk és sok kellemes napot töltünk együtt.

A márciusi hosszú hétvégén ismét a Cserkészparkban talált minket, amikor megkésve bár, de nagy örömmel és lelkesedéssel gyűltünk össze nyári táborunkra. Tóth Éva parancsnokunk vezette a tábort, aki az év elején vette át a csapatot Zsuzsától. A tábor alatt köszöntük meg Zsuzsának hét évi munkáját, ami nem volt könnyű, mert két jamboree és a Központi jubileumi tábor szakadt az ő vállára. Tóth Éva most már másodszer vállalta ezt a beosztást. Büszke vagyok rá és különösen értékelem, hogy készül júliusban az európai tiszt vezetőképző táborra.

A nyári tábor témája Szent István kora volt. Közlebről megismerkedtünk a honfoglalás utáni nehézségekkel, hogyan sikerült a pogány magyarokkal elfogadtatni a kereszténységet és beilleszkedni Európába.

Ha jobban elmélyedünk a témában, akkor látjuk csak, hogy micsoda fantasztikus teljesítmény volt ez. Felhasználva az „István a Király” szövegét összeállítottunk egy kis színdarabot, ahol röviden megjátsszottuk az István és Koppány közti nézetkülönbséget. Úgy érzem, a szórakozás mellett mindenki tanult is.

Nagyszerű volt az idő, végre egyszer nem esett az eső és élvezhettük a szabadot. Létszámunk is kielégítő volt: 20 felnőtt, 9 cserkész, 1 kiscserkész és 3 kutya. A vasárnapot tábori áhítattal kezdtük. A szeretetről beszéltem, mert ez a legerősebb fegyver. A szeretet tart minket össze, most már több mint 30 éve. Meg kell azt is említeni, hogy a koszt ismét felséges volt, jobbnál jobb ételeket tálaltak fel, valóban el voltunk kényeztetve. Az esti tábor tüzeket előkérültek a régi népdalok és, mint mindig, a szeretetkörrel fejeztük be a napot. Jó volt megszorítani egymás kezét és érezni, hogy összetartozunk. **Kovácsy Marianne**

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

HOL VAN A "LO" A MAGYARBAN?

Nem tudom elkerülni azt, hogy egyfolytában összehasonlítsam két anyanyelvemet. *Két anyanyelv?* Ez hogy lehet? Két **anyám** van? Igen. Két **hazám** van. Habár egyik nyelvet születésem óta hallom, azon neveltek itthon, de hamarosan, 6 éves koromban a másik anyanyelvemen neveltek napi 8 órát az iskolában, házon kívül azt hallottam az utcán, körülöttem mindenhol. Bátran mondhatom, hogy két anyanyelvem van. A számokat például az iskolában tanultam, ott gyakoroltam, ott használtam, ott sajátítottam el. Mai napig is a számok spanyolul könnyebben jönnek az agyamra és a számra, mint magyarul. Imádkozni viszont magyarul tanultam, magyar templomba jártam. A Miatyánk, habár tudom spanyolul, csakis magyarul hat rám, magyarul van értelme, hogy elmondjam.

Érdekes anekdota: ha gyermekeim iskolai barátokat hívtak haza, persze akkor spanyolul beszéltem hozzájuk, spanyolul folyt a társalgás. Spanyolul hívtam őket uszonához, kínáltam, kérdeztem, érdeklődtem. Igen ám, de kisgyermeknek néha vadulnak, rendetlenek, és olykor kell egy szigorúbb hang. Hát próbáltam is spanyolul letolni őket. De nem hatott. Bezzeg, ahogyan megszólaltam magyarul: *Elég volt! tessék rendet rakni! Máris!* – tüstént működött minden, mint a karikásosor csapása! Talán az idegen nyelv réműlete? Nem! Saját gyermekeimnek a spanyol „letoló szöveg” nem volt ismert, a spanyol szavaknak nem volt ereje. Bezzeg a magyar szavakra pattantak!

Ezért állítom, hogy két anyanyelvem van. Az egyiket előbb tanultam meg, mint a másikat, ez igaz, de éppúgy beszéltem mindkettőt, éppúgy érzem, hogy mindkettő az enyém, éppúgy szeretem mindkettőt. De be kell vallanom, különösen örülök, külön értékelem, hogy magyar vagyok és magyarul beszélek! Kétségtelen!

No jó, de már megint eltértem a lényegtől. Hogy kerül ide a ló?

*

Nagyon érdekes jelenség a névmások világa. Ne ijedjete meg. Most elmagyarázok nektek egy táblázatban két fajta névmást, amivel ma foglalkozunk:

Részes névmás = pronombre de objeto indirecto		Tárgyas névmás = pronombre de objeto directo	
me	nekem	me	engem
te	neked	te	téged
le (se)	nekí	lo, la	őt, azt: a híres tárgyeset "T" betűje
nos	nekünk	nos	minket
os	nektek	os	titeket
les (se)	nekik	los, las	őket

Spanyolban a névmások sorrendje teljesen másképp működik, mint magyarban. Ezért olyan nehéz egy magyarnak megtanulni a spanyolt, vagy egy argentinnek megtanulni a magyart!

- > **Le doy un libro a Juan.** Jánosnak adok egy könyvet.
- > **Se lo doy a Juan.** Odaadom Jánosnak.

Hol van a **lo** (tárgyas névmás / objeto directo) a magyar mondatban? Nincs sehol. De ha megfigyeljük jól a mondatot, akkor észrevehetjük, hogy ott van. Ott van, benne az igében! Mert magyarul két fajta ragozás van:

- > tárgyas ragozás: Odaadom.
- > alanyi ragozás: Odaadok (valamit).

Én a könyvet adom oda Jánosnak. Tehát abban az igében, hogy **odaadom**, abban benne van a **könyv**. Egyértelmű, hogy a könyvet adom oda, amiről beszéltünk.

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:

Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

A napokban elbeszélgettem egy ismerősömmel és több gondolatmenet indult el az agyamban, mert az a fajta beszélgetés volt, amely után akaratlanul is tovább pörög az ember feje.

Argentínában magyarul beszéltem a szüleimmel, a sok baráttal; most itt spanyolul a kisfiammal, a férjemmel, néhány baráttal is. Szembesültem ott is, itt is azzal, hogy milyen különböző reakciókat vált ki az emberekben az idegen nyelv. Elgondolkodtató.

A társadalmak nyilvánvalóan eltérnek egymástól - nem is ítélek, inkább csak megfigyelem és próbálom megérteni a különbségeket.

Most itt, Magyarországon vettem észre, hogy az argentin társadalom sok téren mennyivel nyíltabb, befogadóbb. Valószínűleg a sok európai bevándorló miatt van ez így, sok *más* érkezett az országba kevés idő alatt. Én Argentínában soha sem éreztem hátránynak a másságomat, a magyarságomat, sőt! A középiskolában, egy történelem órán a tanár felszólított minket: „Emelje fel a kezét az, akinek egy nagyszülője sem külföldön született”. Hát... harminchatból hárman emelték csak fel a kezüket...

Lehet, hogy egy ilyen „kevert” társadalomban a másság szinte természetes.

Mindig úgy éreztem, hogy a sokszínűség inkább értéknek számít. Néha furcsán néztek ránk, ha magyarul beszélünk az utcán, de inkább kíváncsiságnak tűnt, mint elítélésnek.

Most, amióta Nacho bekerült a Bölcsődébe, szembeesültünk egyfajta diszkriminációval is. A gondozónő nem nagyon értette (nem is volt szándékában megpróbálni), miért muszáj nekünk spanyolul beszélni a picivel. Októberben kezdte, és még mindig gond, habár kisfiunk már jobban

Ez egy hihetetlen jelensége a magyar nyelvnek! Az igeragozásban benne van a tárgyeset! Ezért, ha egy magyar anyanyelvű személy spanyolul tanul, nagyon nehezen tudja felfogni, hogy kell egy külön kis szócska, a *lo (los)* vagy a *la (las)*, hogy érthető legyen a mondat. Lássunk példákat:

- > *¿Le diste la carta a María?*
Odaadta a levelet Mariának?
- > *Si, se la di.*
Igen, odaadtam neki.
- > *¿Le llevaste el pan a la abuela?*
Elvitted a kenyeret nagymamának?
- > *Si, se lo llevé.*
Igen, elvittem neki.

A spanyolul tanuló magyar diák azt válaszolná: **Si, di a ella.* Nagyon nehezen tudja felfogni, hogy azt kell mondani *Si, se la di vagy Se lo llevé.*

- Más helyzetekben:
- > **Te lo dije.** *Megmondtam neked.*
- > **Lo escuché en la radio.** *A rádióban hallottam.*
- > **Lo explicó muy bien.** *Nagyon jól magyarázta el.*
- > **Me lo explicó muy bien.** *Nagyon jól magyarázta el nekem.*

Látjátok? A magyar mondatban nincs szükség egy külön szóra, úgy mint spanyolban a „lo”-ra.

Egy nagyon jó humorú magyar diákom, aki kínlódott ezzel és képtelen volt ezt jól használni, egyszer azt mondta nekem: „Rájöttem a szabályra: hát Argentínában sok a ló, az argentin pusztának híresek a lovai, hát, emberek, minden spanyol mondatba tegyünk bele egy lovat, az jó lesz!” És valahogyan ez a szabály nem is rossz. A diákok nevetnek rajta, de emlékeznek rá, attól fogva gondolnak rá. Épp így nagyon nehezebbé esik az argentinoknak megtanulni és elsajátítani azt, hogy *Kérek egy kávét*. És nem pedig **Kérek egy kávé*. Sokszor elgondolkoztam azon, hogy csak egy betűről van szó, a „T” betűről, és ha nem mondják ki, olyan, mintha barbárok lennének, olyan csúnyán hangzik, olyan fogyatékosan - pedig csak egy betű... De milyen ereje van annak a betűnek a főnevek végén, a tárgyeset „t” betűjének! Hihetetlen, nem?

A táblázat alapján még egy szarvashiba bukkan fel. A tárgyeset elsőszemély névmása az **engem**. Annnyira bennünk van, magyarokban, hogy a tárgyesetben kell a „t” betű, hogy még az **engem**-hez is hozzá akarjunk adni: **engemet*. De nem kell! Mert ez a szó egymagában tárgyeset. Tehát:

Engem hívott meg - nem pedig: **Engemet hívott meg*. Téged akar megkérni - nem pedig: **Tégedet akar megkérni*.

Elvezem a nyelvek világát, és az emberi agy működésének tanulmányozását! Remélem ti is!! **Megértettem!** (magyarul „ló” nélkül, spanyolul loval: **Lo entendi**).

Ami az íróasztalon maradt:

A magyar helyesírás szabályai című könyv. Az íróasztalon maradt - és el sem teszem. Ott van mindig, mert naponta szükségem van rá! Mert szeretem böngészni és ellenőrizni, hogy jól írtam-e a szavakat.

beszél magyarul, mint néhány „csak” egynyelvű társa.

A szülők között is van, aki elitelőlen néz ránk, mert spanyolul beszélünk egymás közt. Sőt most, hogy visszaemlékszem, már a védőnő is le akart beszélni a kétnyelvűségről. Néha a piacon, vagy az utcán is „ezek a külföldiek...” kezdetű mondatokkal illetnek meg minket.

Szerintem ez nem neveltlenség. Természetesen egy közös vacsorán, születésnapon a közös nyelvet használjuk, legyen az magyar vagy más. De ragaszkodom ahhoz a szerintem alapjogomhoz, hogy köztünk olyan nyelven beszéljünk, amit mi választunk.

Visszatérve a beszélgetésre, pont erről volt szó. Ismerősöm szerint illetlenség más nyelven beszélni a bölcsiben, vagy bárhol, közösségben. Az szinte csak privát, otthoni dolog lenne. Érdekes és elgondolkodtató, mert egyébként nagyon okosnak tartom őt és tiszteletben tartom a véleményét. Talán úgy mondhatom, hogy felvilágosító volt a beszélgetésünk.

Így még nem gondolkodtam ezen a témán. Megértem, de nem értek egyet. Miért kéne bárkit is zavarnia, ha más nyelven beszélnek mellette? Az egy privát beszélgetés, úgy sem hallgatnának bele.

Ezután pedig azon gondolkodtam, vajon ez a - szerintem - zártság, a másság elítélése nincs-e összefüggésben a túlzottan strukturált gondolattal? A magyar társadalom, szerintem, lassan változik, nehezen fogadja el az újat. Sokan, habár már nem a régi rendszerben nőttek fel, mégis úgy viselkednek, mintha úgy lett volna. Nagyon jó lenne, ha mint társadalom megtanulnánk nyíltabbak lenni a másik (más) személyek iránt és az új gondolatok, ötletek felé, és inkább kíváncsian állnánk hozzá. És még mielőtt valaki felkiáltana, hogy azért a miénket őrizzük meg, hozzátenném, hogy ez semmiképpen sem a hagyományok tagadásával függ össze, sőt, tapasztalatom szerint a néptáncosok, akik más kultúrákat is ismernek, esetleg más népitánc-hagyományokat is, elfogadóbbak és nyíltabbak. Nagy csapda a túlzott nacionalizmus bőrébe bújni a hagyományok megőrzése jellege alatt. A hagyomány, az értékeink megismerése megerősít bennünket saját értékünkben. Önbizalmunkat növeli, és így lehet, hogy a másság már nem furcsa (esetleg félelmet), hanem gazdagító. Én csak azért lehetek *Én*, mert *Te* más vagy. Így szerintem a különbségek abszolút gazdagítanak.

Remélem gondolatmenetem nem sikerült túl elvontnak... Szeretettel, Teri

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎ 4799-8437

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Rugonyi Attila - Iroda hivatalos órák:
szerdától szombatig 19 - 21 óra. Hosszú hétvégeken zárva.
hungariabuenosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődheti.
Az Egyesületi tagdíjak bankátutalással befizethetők:
Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5086 OLIVOS
Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2
CBU: 01400380 01508002240916
Cuenta Corriente N°: 022409/1

Kérjük tisztázza mailcímünkre, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvény másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti irodaórákban átvehető.

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos
4799-8437 - nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19-21 óra

- 437 Mindszenty József tanítása. Okmánytár, pástorlevelek, beszédek
- 1582 Kovách Aladár: A Mindszenty per árnyékában
- 1594 Kőszegi Imre: Szabadság, szerelem (Bem, Czetz)
- 2355 1920-1945 Harcunk. A Magyar királyi fegyveres erők (540 képben)
- 2913/4 Berkó/Markó/Gyalóka/Pils: A magyar katona. Vitézségünk ezer éve (1933) I-II.
- 2925 Koltai Jenő: Egy honvédtiszt visszaemlékezései 4952/3 Sienkiewicz, Henryk: Keresztes lovagok I-II.
- 5235 Mindszenty József bíboros-érsek-prímás látogatása 1974 (Cleveland)

En castellano:

- S-06 Mindszenty, cardenal: Memorias
- S-37 Mihalovics, Segismundo monseñor: Yo soy testigo (La "causa" del cardenal Mindszenty)
- S-69 Ajusinsky, Béla dr.: Mindszenty, el martirio de un cardenal